

Галина Саган,
професорка кафедри всесвітньої історії
Історико-філософського факультету
Київського університету
імені Бориса Грінченка,
докторка історичних наук,
професорка,
Київ, Україна

Galyna Sagan,
Professor of the Department
of World History,
Borys Grinchenko University,
Doctor of History, Professor,
Kyiv, Ukraine

e-mail: h.sahan@kubg.edu.ua
ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0001-8301-849X>

DOI: 10.28925/2524-0757.2021.123

До 120-річчя переселення українців на землі Хорватії

УКРАЇНЦІ ХОРВАТІЇ: МАТЕРІАЛИ І ДОКУМЕНТИ (КНИГА ДРУГА) /
упоряд. Славко Бурда. Загреб, 2020. 320 с.

У 2020 р. українці Хорватії відзначали 120-ту річницю свого переселення на територію сучасної Республіки Хорватія. Разом з тим зазначмо, що набагато раніше зафіксовано появу на цих теренах деяких видатних українців. Загалом діаспора українців у Хорватії, як і на інших землях південних слов'ян, стає відомою в Україні завдяки українським науковцям. Піонером досліджень історії українців на Балканах був Володимир Гнатюк. Він перший звернув увагу на русинів Бачки наприкінці XIX ст., згодом цікаві розвідки запропонував Олексій Мишанич. Саме завдяки його науковій наполегливості у 60-х роках XX ст. в історичній науці з'являється сам факт існування на мапі Європи русинів-українців Югославії. Утім, протягом XX ст. найбільшу частину дослідницької праці, зокрема практичну — збір статистичної інформації, описання діяльності громади, публікування дописів у місцевих періодичних виданнях тощо, здійснили найактивніші діаспоряни: Юліян Тамаш, Роман Мизь, Славко Бурда, Павло Головчук, Іван Терлюк, Євген Кулеба, Борис Гралюк, Михайло Ляхович, Богдан Ліський, Василь Стрехалюк, Іван Барщевський, Петро Ляхович, Ярослав Комбіль та ін. Публікації цих науковців були інформаційними, нині ми їх зараховуємо до джерельної бази як звіти, спогади чи мемуари. Без цих публіцистичних матеріалів академічна спільнота, насамперед України, не змогла б підготувати того доробку, який презентує українську історичну науку в царині вивчення історії українців на Балканах загалом та в Хорватії зокрема.

Одним із перших об'ємних зібрань матеріалів про життя і діяльність української спільноти на хорватських теренах став збірник «Українці Хорватії: матеріали і документи» (книга перша), яку в 2002 р. підготували до видання редактори Славко Бурда та Борис Гралюк. Це була перша україномовна збірка фахових дописів з історії українців незалежної Хорватії.

До 120-річчя у 2020 р. за підтримки Ради національних меншин Республіки Хорватія вийшла друга книга «Українці Хорватії: матеріали і документи». Вона містить 35 статей. Більшість робіт — це праці авторів з України: Миколи Нагірного, доцента Володимир-Волинського педагогічного фахового коледжу (13 розвідок); Валерія Власенка, доцента Сумського державного університету (9); Галини Саган, професорки Київського університету імені Бориса Грінченка (3); Оксани Гули, старшої наукової співробітниці Українського науково-дослідного інституту архівної справи та документознавства у Києві та Ольги Фабрики-Процької, доцентки Прикарпатського національного університету в Івано-Франківську. Західноєвропейські країни представлені Олегом Румянцевим, доцентом Палермського університету в Італії. У книзі є одна колективна праця українських вчених Світлани Лук'янчук, Миколи Нагірного та Олександра Савчука. Окрім того, опубліковано роботи хорватських вчених Міленки Попович та Ани Дуганджич, громадського діяча зі Словаччини Левка Довговича. Автором двох статей є упорядник збірки Славко Бурда.

Загалом слід зазначити, що для видання «Українці Хорватії: матеріали і документи» характерний високий рівень академічності, оскільки С. Бурда включив до збірника праці науковців, сферою дослідницьких інтересів яких є питання історії української діаспори у Хорватії та на Балканах загалом. Надзвичайно плідну наукову спадщину в цьому контексті являє доробок Валерія Власенка. Характерною рисою його досліджень є використання надзвичайно широкої джерельної та історіографічної бази. У статтях В. Власенка розкрито питання формування міжвоєнної української політичної еміграції в Югославії та їхніх відносини з владою,

репрезентовано процес формування радикально-націоналістичного середовища міжвоєнної української еміграції в Південно-Східній Європі, продемонстровано діяльність Українського товариства «Просвіта» в Загребі впродовж 1922–1941 рр., схарактеризовано картину правового становища української еміграції в міжвоєнній Югославії тощо.

Широкий спектр питань розкривають праці відомого українського історика Миколи Нагірного. Зокрема, дослідник вивчає проблему колабораціонізму українців Хорватії у Другій світовій війні, простежує динаміку чисельності русинів та українців Хорватії у ХХ ст., аналізує видання русинсько-української діаспори Хорватії щодо подій хорватсько-сербської війни, розкриває діяльність кризового штабу русинів й українців Хорватії упродовж 1991–1993 рр., висвітлює роль «Нової думки» як джерела для вивчення історії русинів та українців Хорватії (1990-ті роки), розкриває роль «літніх шкіл» як чинника збереження національної ідентичності русинів та українців Хорватії у 1990-ті роки, описує долю русинських та українських біженців і вигнанців у хорватсько-сербській війні (1991–1995), розкриває діяльність української громади Славонського Броду (Хорватія) наприкінці ХХ ст., висвітлює роль Вуковару як центру культурницького життя русинів й українців Хорватії наприкінці ХХ ст. та низку інших важливих питань із життя та діяльності русинів і українців Хорватії.

На особливу увагу заслуговують праці Олега Румянцева. Дослідник до своєї наукової розвідки активно активно долучив матеріали усної історії, спогади представників української діаспори на Балканах. Виявлені науковцем численні свідчення дали змогу видати йому понад десяток праць, що висвітлюють історію українців у Хорватії і на Балканах загалом. Ще одна стаття цього автора, презентована у збірнику, висвітлює роль текстів видань «Руски новини» та «Рідне слово» у відображенні діяльності українських громад Югославії в період між двома світовими війнами. О. Румянцев демонструє, що матеріали цих двох газет дають можливість дослідити взаємини між бачвансько-сремськими русинами та боснійсько-славонськими українцями в міжвоєнний період, а також окремо розглянути питання національної ідентичності русинської громади.

Оксана Гула у своїй статті репрезентує місце українознавчого аспекту в системі освіти Республіки Хорватія. Дослідниця звертається до актуальних проблем сучасності. Вона опрацювала шкільні, вишівські плани та програми й на їх основі дослідила особливості здобуття освіти у Республіці Хорватія. До того ж О. Гула звернула увагу на висвітлення образу України та українців у змісті підручників з історії не лише хорватських шкіл, але й закладів вищої освіти, де викладаються українознавчі предмети. В іншій статті йдеться про українську національну ідентичність в умовах конкуренції із російськими організаціями та вироблення політичної стратегії відновлення незалежної держави. Дослідниця вдало розкриває причини численних розколів серед українських організацій, де велике значення мали також і побутові чинники.

Новою постаттю серед когорти дослідників української діаспори на Балканах є Ольга Фабрика-Процька. Її праця присвячена характеристиці суспільно-культурного середовища етнічних груп (русинів, лемків та руснаків) у регіоні.

Не один рік досліджує історію українців і русинів у Хорватії та на всьому постюгославському просторі Галина Саган. У збірці представлені її статті про діяльність дипломатичних інституцій УНР, що захищали українське питання на території Королівства Сербів, Хорватів і Словенців, про створення та діяльність громадських організацій русинів й українців у Королівстві Сербів, Хорватів і Словенців у міжвоєнний період, про роль релігійного чинника в утвердженні етнічної ідентичності русинів на Балканах. Чималий інтерес являє стаття Г. Саган «Актуалізація “русинського питання” в Хорватії на початку ХХІ ст.: витоки та наслідки», у якій висвітлюється розкол у середовищі української діаспори у Хорватії. Залучивши до наукового обігу звіти Союзу русинів та українців Хорватії, матеріали Посольства України в Республіці Хорватія, авторка простежила кроки русинської частини діаспори до відокремлення і довела, що такі сепаратистські тенденції мають політичне підґрунтя.

Зацікавленість викликає важливий фактологічний матеріал українського громадського діяча зі Словаччини Левка Довговича. Тут наведено інформацію про діяльність Координаційного осередку українських громадських центральних установ, згодом — Європейського конгресу українців. У статті згадано імена видатних українських активістів Хорватії — Славка Бурди, Гавриїла Такача, Бориса Гралоюка та ін.

Упорядник Славко Бурда теж публікує в збірці дві статті. В одній описано діяльність журналіста Сергія Бурди, який багато зробив для популяризації української історії, культури і державності в Хорватії. Другу працю присвячено детальному огляду буття українців Хорватії на сучасному етапі. Зокрема, розглянуто права й потенційні можливості тамтешніх українців, наведено перелік активних товариств, висвітлено роль нової міграційної хвилі. Разом з тим розглянуто загальні вади — пасивність, аполітичність, відсутність кадрів — тобто чинники, що призвели до втрати теле- і радіопрограм, окремих культурних надбань громади.

Загалом слід зазначити, що праці, які увійшли до збірки, вже були опубліковані в різних українських фахових виданнях. Проте книжка містить і раніше неопубліковані матеріали Л. Довговича і С. Бурди. Таким чином, академічна інформація про історію українців Хорватії, що з нею вже був ознайомлений український читач, тепер потрапить до уваги читачів з діаспори, які мало були знайомі з таким матеріалом. Також слід висловити щирі слова подяки упоряднику книги Славку Бурді — голові УКПТ «Кобзар» у Загребі,

заступнику голови Української громади Республіки Хорватія, стараннями якого з'явилася рецензована збірка. Пан Славко сам віднайшов контакти кожного українського науковця, організував цікаву онлайн-презентацію. На ній були присутні автори, громадські активісти української діаспори Хорватії та працівники Посольства України в Хорватії. Під час презентації пан Славко повідомив про свій намір готувати третю книгу, у чому ми бажаємо йому успіху і висловлюємо ще раз щире захоплення та вдячність.

Дата надходження статті до редакції: 12.01.2021.

Creative Commons Licenses: Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International
(CC BY-NC-SA 4.0)